

Im bir dhe rrezja e diellit

vjersha

BIBLIOTEKA
SHTETIT

824-1

Z 17

MIRA
ZAIMASI

Mira Zaimasi ka lindur në Berat në vitin 1950.

Shkollën 8 Vjeçare e shkollën pedagogjike i kreu në qytetin e lindjes.

Më 1967 filloi punën si arësimitare; studimet e larta në degën gjuhë-letërsi i mbaroi me korrespondencë. Nga viti 1969 e këndej punon si redaktore në gazetën «Përpara» të Korçës.

Ky është libri i saj i parë.

8241
£17.

MIRA ZAIMASI

OPORTUNA SE PËRITJE

IM BIR DHE RREZIA E DIELLIT

— vjersha —

BIBLIOTHEKA E SHPETIT
GJUROR-ASTER
INV ~~6227~~

14196

Redaktor: Vehbi Sëmundi
Kopertina nga Shtëpia Botuese «NAIM FRASHERI»

Forma 70x100/32 Shtet: 2004-73

Shtëpia Botuese «NAIM FRASHERI»

Redaktor: Vehbi Skënderi
kopertina nga Svjetllana Strazimiri

Tirazhi 3000 kopje Format 70x100/32 Stash: 2204-72

Shtyp. Drejtoria Qëndrore Poligrafike
Shtypshkronja «8 Nëndori» — Tiranë, 1972

QESHJES SË FËMIJVE

Pranvera shkundi petale nga gjiri i saj,
faqeve të fëmijve,
për ta bërë më të bukur fytyrën e tyre.
Pranvera u fali ndriçim, nga dielli i saj
syve të tyre.

A ka më të shkëlqyeshëm se sytë e fëmijve?
Çdo nënë i fal një tingullimë qeshjes së tyre,
për ta bërë më të kumbueshme atë qeshje të çiltër.

PRITJA

Ku je, ku je Margaritë?
Sa je rritur vallë qysh nga ajo ditë,
kur pjeshkët ulen kryet
dhe dielli mbylli sytë,
por mbeti mes nesh buzëqeshja jote.

Sytë e tu — dete plot ëndërra e dëshira
dhe konturet e së ardhmes, që feksen dhe më
shumë.

Ku je, ku je Margaritë?
Sa je rritur vallë qysh nga ajo ditë
sa këngë na mbinë mbi buzët e thara për ty?
Dhe lindën midis këngëve
fëmijë,

që mbajnë emrin tënd,
që kanë sytë e tu
edhe këndojnë këngën
«Ku je Margaritë?»

PROLOG

J. Naçit

Lika,
kur ishim të vogla ne njëzetvjeçaret
nënat na lidhnin fjongo në kokë,
na vishnin fustane e këmishë me oja,
megjithëse tek-tuk na kish rënë ndonjë dhëmb,
megjithëse donim tërë ditën bukën në dorë
e ktheheshim në shtëpi me duar të ndotura.
Kur agimi qeshte,
lule hidhte tek dritaret tona;
nënat nuk përtuan kurrë t'i mblidhnin,
ndërsa na thoshnin neve shpesh:
«Janë për dasmat tuaja»
si do të ishin vallë, Lika,
këto dasmat tona?

* * *

Si pëllumba të bardhë fluturuan vjetët e fëminisë,
fluturuan dhe u ndalën në zemrat e nënave
si në një stacion të përjetshëm.

A do ta humbë ndonjë ditë gjallërnë
ky stacion i çuditshëm?

Atëhere nënat na dhanë në dorë një gjilpërë,
(duhet të mendonim dhe ne për jetë)
ndonse dielli na thërriste në oborr
të losnim me moshatarët

e ç'mund të mendonim të tetë pranverat tona Lika
që kishin gishtat e hollë
dhe sytë nga dritarja?

* * *

Mbasditet na gjenin ulur tek porta.

Sa fustane grisëm gurëve, të kujtohet Lika,
mbasditet na gjenin me qendismë përpara,
mbasditet mblidhnin supet e gjera:

«Mos donin ta futnin botën në qëndisma
këto vajza kokëulura?»

Atëhere

sa herë i shpuam gishtat e hollë!

* * *

Një ditë, ashtu si rastësisht,
u bëmë për nënat shoqëruese nderi;
s'kishin të mbaruar vizitat nëpër teto e miq,
këshillat e mamasë, përkujdesjet.
Kur do të mbaronin këto vizita të gjata,
që donin t'u pengonin vrapin vjetëve tona çapkëne?
Kur do të mbaronin këto biseda të gjata
për pajat?

Kur do të loznin vallë mbasditet me ne,
shkarkuar nga ky shqetësim i madh i nënave?

Ti e di.

Kështu u hapën sëndyqet me radhë,
kështu u pudrosën pajat me naftalinë,
nënave të dashura me zemra të bardha
brenda sëndyqeve zemrat iu nxinë
po ne që i kishim zemrat — diell
a do t'ia mbyllnim diellit synë?

* * *

Sa lotë e ardhje kur kërrojmë qiraxhiq!
Jo. Neve na dehte
aroma e pranverës.
Në gjji të saj po mbillnim ne lule,
që t'ua dhuronim njerëzve të dashur,
që t'ia dhuronim tërë mëhallës,

mëhallës që rrinte tek porta mbasdite
me përparset me oja e shtizat në dorë,
sikur do të endte rrugët e vajzave.
Po lulet tona janë erëkëndshme.
Po e deh aroma e tyre tërë mëhallën.
Dhe nënat tona të merakosura për ne
vënë buzën në gaz
e nxjerrin në diell sëndyqet të marrin ajër.
Po i shëndosh, Lika, dhe zemrat e njerëzve
ky ajër i magjishëm.

BISEDË ME GJYSHEN

Në Lëndikën e lotëve jam ulur e po rri,
era si shall najloni tund barin e gjelbër,
ca fëmijë lozin të shkujdesur pranë gjyshes,
sikur gëzimin e shekujve e kanë mbledhur në zemër.
Përse i vini kaq pranë gjyshes, o përfytyrime të
largëta?

Sado të forta që të jeni,
nuk e përballoni dot këtë gëzim femënor
dhe sytë e qeshur të mbeskës
në pranverën e tetë.

Sa lotë e dridhje kur iknin qiraxhijtë!
Kush do të na ndihmojë të lehtësojmë shqetësimin
e varganit të viteve

që vinin e shkonin?

Dhe derdhëm kaq lotë
mbi kokën e fëmijëve jetimë me baba gjallë.

Derdhëm kaq lotë
mbi magjen e vjetër ku kishte veç një dorë brumë.
Derdhëm kaq lotë,
kur mesnata ulej në pëqirin tonë
e flisnim e flisnim me të kaq shumë
dhe shkonim t'i qanim dertet Lëndikës së lotëve,
por ajo heshte, veç heshte.
Ç'murmuriste vallë me heshtjen e saj të gjatë?

Po ne kë të pyesnim për burrat dhe për djemtë
që na lanë fëmijët jetimë
dhe nusët me pëqirin zbrazur?
Thonë se bari u tha në lëndinë:
E dogji kripa e lotëve tonë.
Po njolla që na la vuajtja në fytyrë,
si t'i lanim nga fytyra njollat?
Na mbeti tërë natën gjilpëra në dorë
sikur arnonim nëpër vjete hallet tona,
kështu i arnuan hallet stërgjyshet, gjyshet,
kështu i arnuan hallet edhe nënat tona,
kështu na u shpuan edhe neve gishtat,
kështu do t'i shponin edhe vajzat tona?
I rritëm djemtë. I rritëm vajzat
edhe i nisëm në një rrugë tjetër.
Do të ishte e gjatë vallë kjo rrugë?
Sa net të tjera me ne gjumë s'fjetën
sa net folën me ne kaq shumë...

Po nuk ishte kjo një natë pus, sterrë,
ndriçonte një yll lart në horizont.
Dhe ne na dukej se djemtë tanë të mirë
nga larg po na ftojnë, nga larg po na ftojnë...

Kë të nisnim tjetër kësaj rruge?
Djemtë i nisëm,
vajzave u premë gërshetat e i nisëm,
u nisëm edhe vetë një ditë,
kësaj rruge të gjatë, të gjatë,
kuptuam çdo të thotë grua dhe njëkohësisht nënë...

Në Lëndikën e loteve jam ulur po rri,
era si shall najloni tund barin e gjelbër,
lozin të shkujdesur pranë nesh ca fëmijë,
sikur kanë mbledhur në zemër gëzimin e shekujve.

DHE UNË U BËRA NËNË

Dhe unë u bëra nënë

si ju motra,
u falëm burrave tanë dashurinë si një tufë rrezesh të
ngrohta,
i rritëm fëmijët tanë me dashurinë tonë,
ashtu si na rritën ne nënat e mira.

Ku e gjejmë ne gratë këtë dashuri të madhe,
sikur zemra jonë mos ish gjë tjetër veç oqean i thellë?
Kjo për burrat tanë dhe poetët është enigmë,
siç është enigmë dhe për vajzat,
që ende s'janë bërë nëna.

II

Ku është çelësi për të hapur dyert
e për të shëtitur rrugëve të kësaj enigme?

Kështu pyetën lehtaz veten sa herë burrat
kështu poetët thirrën në shekuj.
Ku ta dinë ata,
që thellë në zemrën tonë ruajmë çelësin e kësaj enigme
me aq kujdes,
siç ruajmë një tufë zëmbakësh të bardhë
për ditën e parë të martesës.
Ku ta dinë ata
se kjo enigmë janë fëmijët,
që do të na fluturojnë nesër nga prëhëri ynë?

Ku ta dinë ata, ku ta dinë
se kjo enigmë
janë shqetësimet e zëmrës,
tek i shohim kur rriten si lastarët,
që të shohim tek ta veten tonë,
por sigurisht më të re e më të qeshur.

III

Erdhi koha motra, u bëmë dhe ne nëna.
I ngrohëm zemrat e burrave tanë me dashurinë tonë,
e rritëm shtatin e fëmijve me dashurinë tonë,
ashtu si na rritën edhe ne nënat tona të mira.

P È R S E ?

I ndejmë pas vështrimet e djemëve,
sikur na hedhin tufa borziloku.
Vërtet u rritëm,
e mbollëm nëpër zemra
këngët për dashurinë e parë.
Përse vallë u dashka gjithmonë djemtë
të na flasin, mes këngësh, për mallin e tyre?

SËRISH DO TË ÇELIN LULET E BLIRIT

Dhe qershori erdhi!

Punëtorja e grumbullimit nisi të mbledhë lulet
e blirit

dhe duke mbledhur lulet ajo qesh e qesh,
i duket sikur mbledh gjithë dashuritë e reja,
të qytetit tonë të vjetër e të ri.

Po qershori sërish do të vijë,
sërish do të çelin lulet e blirit,
sërish të dashuruarit do të shëtisin mes
parfumit të tyre.

MBRËMJA E PARË PA TY

Kjo mbrëmje është e para mbrëmje pa ty.
E, megjithatë, motër, ashtu si rastësisht,
e vura në tryezë një pjatë më tepër
desha ta hidhja dhe supën e nxehtë
po ndesha vështrimin e rreptë të babait.

Kjo është mbrëmja e parë pa ty.
Mërzia na është ulur shtruar nëpër pjatë,
mërzia na është tretur brenda në supë —
ne e rrufitim herë-herë me lugë.
Përse u mbështet tek krahu i një djali,
duke na lënë mërzinë në çdo skaj
dhe zemërimin e heshtur të babait?

E di. Duhet pa tjetër të shkrijë ky akull,
që të ulet në zemrat e prindërve

dashuria e vajzave,
ashtu siç ulet mëngjezit dielli majave.

Është mbrëmja e parë pa ty,
megjithatë, ashtu si rastësisht
vendosa në tryezë një pjatë, një lugë, një pirua
për ty, sigurisht
ti do të kthehesh tek ne një ditë
e do thuash: «Të dashur, tek ju pa tjetër do të
vija,
ndërsa me duart e bukura jot bijë do përzejë
flokët me thinja të gjyshit.

RETROSPEKTIVË

Ç'kërkoni ju, djem që këndonin nën dritare:
«O ç'është ajo që zbret nga mali?»
Në të gjitha mbrëmjet kënduat për vajzat,
sepse ato në gji diellin mbanin.

Dhe derdhnin ëndërrat në qëndisimat e shumta
dhe i endnin ëndërrat në qilimat me rrota,
ndërsa ju këndonit përherë nën dritare:
«Sy posi të tutë s'i ka parë bota».

Qershor, 1972

LETËR NJË DJALI NGA VAJZAT E MËHALLES

Përse endesh kot lart e poshtë?
Përse troket tinzar zemrave të dlira,
s'të dhimbsen ditët që të ikin kot,
ditët tona të bardha e të mira?

E dimë. Ti vajza rrugës takon shpesh.
(O, s'ke ç'i thua je mjaft elegant!)
Po asnjë, s'besojmë të të buzëqeshë
ty djalit të përkëdhelur të mamasë.

Ecën ti mes mërmëritjeve vajzërore,
i tharë, i ngrirë kallkan
ç'të duhet bluza me lule verore,
kur i gjithë me dimrin na ngjan?

PAS NJË DIMRI TË EGËR

U futëm një ditë rrugëve të kujtimeve të qeshura,
rrugëve të ngarkuara plot me erë bliri,
ti hyre ashtu i qetë dhe i krekosur,
besoje shumë në dashurinë.

Të dëgjonte ty kur flisje ky bli i bukur
e murmuriste vetullngrysur me shqetësim
dhe si ai që zhvesh në vjeshtë

fletët e verdha

të nxora ty nga shpirti im.

Ç'kërkon përsëri në kujtimet e mia?

I sheh sythat që po bulojnë në bli?

pas një dimri të egër pranvera

vjen më e bukur, unë e di.

IM BIR DHE RREZJA E DIELLIT

Rrezja me gishtin e saj delikat
trokiti në dritaren e tim biri: tak-tak.
Rrezja si mysafire hyri brenda,
dhe me tim bir bëri një bisedë të gjatë...

PIKTORIN LILI UNË E KAM SHOK

Piktorin Lili unë e kam shok,
ose më mirë mik.
Zemra ime shpesh,
rrugëve të zemrës së tij shëtit.
Por erdhi dita
rrugët e zemrës së tij feksën më shumë,
e u ngarkuan tërë dashuri.
Në ekspozitën që do të çelej së shpejti
ai solli më të bukurën pikturë të tij.
Ndenjën një çast piktorët në heshtje,
çudinë e kishin në buzë e në sy...
Ku ta dinin ata se duke derdhur ngjyra me
penel,
mendonte sytë e saj të zez ay.
Po së shpejti do ta marrin vesh të gjithë:
mbi tablun që fliste aq bukur për njerëzit
piktori Lili kish qintuar dashurinë.

DUKE VIZITUAR EKSPOZITËN E V. MIOS

Ç'më futi kaq thellë mes botës tënde?
Ndoshta kënga e korrësve në arë
në mur qëndrojnë të gjallë
pjesëza nga jeta jonë plot ngjyra.
Eh, sa e madhe, e gjerë është jeta jonë
me rrugë të shumta plot blerim!
Para pikturave të tua qëndroj
dhe s'di ç'fije drejt teje më tërheqin
«Autoportretin», «Pejsazhin», vështroj
më duket «Rrugicës për në studio» së bashku ecim...

Ti i doje njerëzit, rrugën, diellin,
për ty ish i dashur dhe pusi i lashtë
me penelat në dorë përherë u gjende
luadheve të freskëta, mes njerëzve
e fëmijve shamatarë.
Duke shëtitur me kujdes rrugëve të botës tënde,
sytë e tu të kaltër nga «Autoportreti»
pas më ndjekin.

MBRËMJE VJESHTE

Shiu troket me forcë kanatave të kujtimeve të mia
Shi. Shi...

E megjithatë më pëlqen kjo mbrëmje e lagët vjeshte,
punëtorët që dalin nga dera e uzinës
me barrën e lodhjes dhe të sukseseve.
Një i dashuruar që mori një fjongo nga gëzimi
i tyre

bisedon tek porta e kombinatit me xha Meten,
dhe unë eci mes gëzimeve dhe ëndërrave për të
nesërmen.

Shiu troket me forcë kanatave të kujtimeve të mia.
E megjithatë më pëlqen kjo mbrëmje e vonë vjeshte.

E B U K U R A

Lulet e portokajve me gjoksin plot copëza dielli,
lidhen nga djers' e njerëzve fruta.
Nesër vajzat shamibardha do t'i mbledhin frutat,
sikur arkave diellin do të futin,
ndërsa pemët do t'i shkundin degët si duartro-
kitje

dhe njerëzit do të buzëqeshin:
«Ja ku është midis nesh e bukura»

P E J Z A Z H

Në brirët e lopëve
arrvisa e shkathtë, pranvera
vendosi kaq trifil dhe luleshqera.
Ecim ngadalë mes gjelbërimit
çajireve të freskëta;
lopët lara-lara, të kuqe, të zeza,
me gjinjtë plot
përtypen qetë;
bashkë me qumështin shkumëbardhë
aromën e tokës thithin fëmijët.

NE GJI TE NATES

Nën qepallat e gjata të natës qyteti fsheh sytë.
Cilët janë ata që fësh-fësh enden pa pushim,
derisa zogjtë e agimit trokasin dritareve
dhe i përgjumur qyteti ngre ngadalë qepallat?
Sonte në gji të natës dua të mbledh yje
për t'ua dhuruar si tufa të shndritshme
këtë lirikë fshesareve.

KUR I JEPNIM LAMTUMIRËN E FUNDIT NJË VETERANI

— *Riza Kodhelit* —

Përse dielli u ul mbi maqinë
dhe e përflaku trupin e saj?
Përse tingujt e bandës kaq dhimbshëm
zemrave trokasin?
Përse i vërshuan lotët veteranit,
si rrëketë shpatit?
Të gjithë ju që jeni mbledhur në këtë shesh,
një çast
në pëllëmbët tuaja zemrat mbani!
Vdiq xha Rizai, Veterani.

Xha Rizai e kishte fytyrën të ashpër
si copë e gdhendur nga malet që deshte.
I kishte duart të forta, plot kallo,
të vrara nga maliheri

dhe buzëqeshjen e egër, por të bukur,
si lule e kuqe sheqe.

Ju të gjithë që kini ardhur t'i jepni lamtumirën,
heshtni një minutë,
për atë që kurrë s'e deshte heshtjen!

B U Z Ë Q E S H J E

*Partizanit P. Kocaqit që për aq ditë iu
zvarrit dëborës dhe ia prenë këmbët me
sharrë druri.*

Ai ecte. Mbi qilimin e bardhë zvarritej
(sikur ecte mbi trupin e tyre iu dukej ditëve)
rruga e tij shkonte drejt shokëve,
rruga e tij shkonte drejt diellit,
ndaj ditët çuditeshin...

Ai zvarritej, zvarritej,
dy vija të kuqe prisnin qilimin e bardhë
(kështu e priste në mes ftohtësinë e ditëve,
kështu e gjysmonte dhimbjen e plagëve?
Dhe përnjëherësh sikur çeli pranvera mbi dëborën
e bardhë,
ç'lulëzuan kaq shumë trëndafila të kuq?

AKTORIT N. B.

Imazhi i tij të kish rrëmbyer të tërin
(të kish folur për të kaq shumë nëna e tij)
Kur takoheshim me të rrugës së kujtimeve.

Ç'rëndësi ka emri?

Ne ishim të gjithë fishek të një gjerdani.
Mbanim në qafë shami të kuqe gjak,
në xhep kishim plumbat bashkë me duhanin
e na thërrisnin me emrin e thjeshtë «Partizan».

Po përse vallë kjo nënë e thinjur u sul në skenë,
përse në gjoks kokën ta mori,
ndërsa salla sikur frymëmarrjen ndaloj
e krahët s'i lëvizi ventilatori?

Kishim dy orë që jetonim me të,
ne dy orë u takuam me shokun tonë sërish,
ndërsa kjo nënë ta mori kokën në gjoks
si atë vjeshtë të birit, kur e përcolli në muzg.

NE NUK LEMË SHOQEN TONË

Ajo rend nëpër udhëkryqet e jetës.
Era i rreh trupin
e fshikullon vështrimi i hidhur i skeptikut,
kërkon papushim një djalë paemër,
që e la dhe iku.

E kërkon atë kudo
si lulja dritën.

Ne na çudit ky vrap i saj
përse të kërkon ty o i paemër djalë,
asnjëra prej nesh nuk do të deshte
një bashkëudhëtar të tillë në jetë,
që s'ka forcë
të thotë me zë të lartë:
— Jam unë babaj i fëmijës!

Ti je frikacak, o njeri pa emër,
ti ke frikë nga ajo dhe nga ne të gjithë.
Jo, ne kurrë vetëm s'do ta lemë
shoqen tonë naive, por të mirë.

NJË DITË NË SALLËN E MUZEUMIT

Pastruesja e la hapur dritaren e sallës,
dritarja sheh në kopshtin ku lozin fëmijët.
Perdja e mëndafshtë nga era lot valle,
mbi qilim hedh hapat qetësisht.

Pemët e larta jashtë përkulin kryet
blerimin duan ta sjellin në sallë
mes heshtjes që flet papritur nga dritarja
më erdhën këtu ca tinguj plot mall.

Dridhej një kitarë në kopësht
shkundte fletë dashurie e mallëngjimi
«O i vogël partizan», disa këndonin,
era përndante petale frymëzimi.

Ç'kërkoni pra ata që mbillnin këta tinguj
mes heshtjes së kësaj salle?
«Mblidhen shpesh, tha pastruesja, dhe këndojnë
bashkë me xha Kolin, veteranin.

ËSHTE VËSHITËRE

Nuk është lehtë të ngjyesh penën në dallgët e viteve,
të shkruash në ditarin e jetës:

«Për njerëzit jam i dobishëm».

Sa herë na duhet të shpleksim gërshetin e ngatërruar
me kallzit,

sa degëza yjesh turneve të natës duhet të këputim,
sa herë do t'i lajmë duart e sytë e fëmijve tanë,
që rriten në zemrat e sytë tanë.

Mund të shkruash në ditarin e jetës:

«Për njerëzit jam e dobishme,»

kur zemrën tënde t'ua japësh njerëzve

si një çelës të vogël në dorë

për të hapur të tjera dyer të lumturisë sonë të madhe.

DASHURIA E MAMISË

Sonte pranë lapidarit, solli fladi erën e pjeshkëve.
Pjeshkët të rënduara nga fruti i pjekur
prej gëzimit nxitonin t'i buzëqeshnin.
Ai mbante në dorë një tufë lulekuqe
dhe priste atë mbrëmje t'ia jepte vajzës.
Po ajo s'erdhi. Një grua solli në jetë njeriun tjetër.
Fytyrën e të cilit skaliti brenda vetes.
Ai iku për të ardhur sërish nesër,
ndërsa lulekuqet te lapidari mbeten.

KUR U NDAMË

Kur u ndamë i mbylla petalet e gëzimit tim,
mbi qerpikët e zinj m'u grumbulluan retë.
Pandeve se në zemrën time do të niste shi,
dhe s'do të kish të pushuar?!

U gabove.

Unë piva me buzët e etura besimin në gëzimin e
shokëve,
dhe pranvera i çeli përsëri petalet.
Ndërsa mbi ditët e tua monotone
mbeti duke rënë shi vazhdimisht.

BUZË DASHURIVE

Zemrat e vajzave u ngjajnë stacioneve të përjetshme,
hyjnë këtij stacioni kaq njerëz.
Hyjnë prindër, motra, fëmijë,
parqe, rrugë plot blire
dhe qiej të mbushur me balona,
e djem të dashuruar...
Hyjnë të gjithë dhe qëndrojnë buzë këtij stacioni.
Biletashitsja të gjithve u buzëqesh.
Ky është më i çuditshëm stacion në botë
që udhëtarë nuk nis dhe udhëtarë pret.

S' E R D H E

S'erdhe?

Unë të prita, të prita aq shumë,
para shtëpisë së kulturës,
po ti pate frikë nga dritaret dhe njerëzit,
po ti pate frikë nga njerëzit dhe dritaret,
ndaj ngele si pikëpyetje në mes të rrugës.

KAQ HAPËSIRË

Atje mes tymit mbytës në birrari
gjuhëgjati vardhacuk të pëshpërit duke qeshur
«E pashë tët shoqe dje në pastiçeri»...

Si gozhdë në zemër t'u ngul kjo «përkujdesje»
dhe helmi i saj në zemër të mbiu
ndaj erdhe sonte në shtëpi i ngrysur,
si qielli me re kur fillon shiu.

NË PËRVJETORIN E TRETË TË LINDJES SË TIM BIRI

Në agim të çdo dite
si vjollca të bukura im bir, më dhuron buzëqeshje
dhe zemra ime thur nga një këngë.
Në agim të çdo dite zemra ime kalon në kaq e kaq
shtigje

e flet me mua:
«Do të kalojë në to djali pa tjetër»
Sot janë të vogla, kaq të vogla hapat e tim biri.
Por e shoh tim bir levend,
duke u ngjitur lartësive.
Pastaj postjeri më sjell një letër
mbushur me mall,
shqetësime e puthje,
e ja nëpër çdo rresht
sikur lexoj pohimin e heshtur:
«Nënë po ngjitem atje ku shkuan mendimet e tua»!

UNË, GAZETARJA E RE

Më thanë: «Ç'të duhet ty kjo punë?»

Më thanë: «Duhet të rendësh, sa njerëz do takosh!»

Më thanë: «Tani u bëre nënë,»

dhe vjehrra ime e urtë: «S'është më mirë të heqësh dorë?»

Ah, o njerëz të mirë

unë e di; ju nuk kini faj.

Ku ish parë që vajza mbyllur në kuvli

të rendë kudo me një bllok e me një laps?

Po ja që erdhi tjetër kohë,

po ja që erdhi tjetër ditë,

si djemtë unë hipi në kamion,

fytyrën m'a rreshkin stuhitë.

SHOQES SIME QË SË SHPEJTI BËHET NËNË

Duke vështruar këtë dallëndyshe,
që cicëron nën strehë plot gëzim
s'di pse m'u kujtove ti
tek flisje aq thjeshtë,
për fëmijën e parë.

Ndaj lapsin mos e hidh nervoze mbi tryezë
dhe rrjedhën e mendimeve mos e ndal;
nëse jot bijë nesër do të qajë e do të qeshë
mos e përze nga vjershat zënë e saj.
Sepse kur dëgjojmë këto zëra
kujtojmë netët që gdhimë pa gjumë,
mendojmë përpjekjet e ndeshjet e reja,
që të kenë fëmijët lodra sa më shumë.

Duke vështruar këtë dallëndyshe që cicëron
plot gëzim nënë strehë,
s'di pse m'u kujtove papritur ti
o poeteshë e re, që sëshpejti bëhesh nënë.

AH, MOJ BRIGADIERE E BUKUR!

Ti je gojëmbël me të gjithë, e dashur,
ndaj kush s'të do ty, shoqja brigadiere?
Dielli ende sytë s'i ka hapur,
ti arave mes shoqeve derdesh.

Eh, moj brigadiere, e bukura Violetë,
ç'të hedhin kaq vështrime miratuese
plakat, çupat e djemtë!

D I M Ë R

Dita, si një zonjushe me një buqetë trëndafilash
të bardhë
shëtiti tej e ndanë qytetit tim.
Shëtiti dhe i derdhi kudo petalet
që ranë edhe mbi supet e mia.
Fluturojnë ëndërrat e qytetit dhe ëndërrat e mia,
që s'e humbën kurrë rrugën.
Shkoj rrugëve të thinjura,
sikur dua t'u hap kanatat e zemrave.
Zonjusha Ditë derdh supeve të mia flutura të bardha,
mua më duket sikur më derdh në zemër dritë.

PASQYRA E LËNDËS

	Faqe
Qeshjes së fëmijëve	3
Pritja	4
Prolog	5
Bisedë me gjyshen	9
Dhe unë u bëra nënë	12
Përse	14
Sërish do të çelin lulet e blirit	15
Mbrëmja e parë pa ty	16
Retrospektivë	18
Letër një djali nga vajzat e mëhallës	19
Pas një dimri të egër	20
Im bir dhe rrezja e diellit	21
Piktorin Lili unë e kam shok	22
Duke vizituar ekspozitën e V. Mios	23
Mbrëmje vjeshte	24
E bukura	25
Pejzazh.	26
Në gji të natës	27
Kur i jepnim lamtumirën e fundit një veterani	28
Buzëqeshje	30
Aktorit N. B.	31
Ne nuk e lemë shoqen tonë	32
Një ditë në sallën e muzeumit	34
Është vështirë	36
Dashuria e mamisë	37

	Faqe
Kur u ndamë	38
Buzë dashurive	39
S'erdhe.	40
Kaq hapësirë... ..	41
Në përvjetorin e tretë të lindjes së tim biri	42
Unë gazetarja e re	43
Shoqes sime që së shpejti bëhet nënë	44
Ah, moj brigadiere e bukur!	45
Dimër	46

3	Qeshja e larmijve
4	Trishtimi i gjatë
5	Prova
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37